

Viitorul Americii și 18 iulie 2020 - Numărul unu

Oamenii peșterilor ai Legământului: Moise și Ilie la sfârșitul lumii

Jeff Pippenger

2023-08-23

Moise și Ilie sunt simboluri profetice care, fiecare, pot fi înțelese prin context ca un simbol singular, dar pot fi înțelese și ca un simbol care îi cuprinde pe ambii profeți. Prin mărturia a doi martori se statornicește un lucru, iar în Apocalipsa, capitolul unsprezece, Moise și Ilie îi reprezintă pe cei doi martori ai Vechiului și Noului Testament. Pe Muntele Schimbării la Față, care reprezintă a Doua Venire a lui Hristos, simbolul dual îi reprezintă atât pe cei o sută patruzeci și patru de mii (Ilie), cât și pe martirii (Moise) din criza legii duminicale. Împreună, ca simbol, în peștera de la Horeb, ei reprezintă poporul lui Dumnezeu de la sfârșitul lumii care „aude”, „citește” și „păzește” mesajul care este o revelație a caracterului lui Dumnezeu și care conține puterea de a transforma un laodicean într-un filadelfian. În curând (foarte curând) va veni un moment când nu va mai fi posibil pentru adventiștii laodiceeni neînțelepți să se folosească de „untdelemnul” necesar pentru a răspunde corect strigătului: „Iată, Mirele vine.”

Și Moise a zis Domnului: Iată, Tu îmi spui: «Condu poporul acesta»; și nu mi-ai făcut cunoscut pe cine vei trimite cu mine. Totuși ai zis: «te cunosc pe nume și ai găsit har înaintea Mea». Acum dar, Te rog, dacă am găsit har înaintea ochilor Tăi, arată-mi acum calea Ta, ca să Te cunosc și să găsesc har înaintea ochilor Tăi; și socotește că acest popor este poporul Tău. Și El a zis: Prezența Mea va merge cu tine și îți voi da odihnă. Și i-a zis: Dacă Prezența Ta nu merge cu mine, nu ne duce de aici. Căci prin ce se va cunoaște aici că eu și poporul Tău am găsit har înaintea ochilor Tăi? Oare nu prin faptul că Tu mergi cu noi? Astfel vom fi deosebiți, eu și poporul Tău, de toate popoarele de pe fața pământului. Și Domnul a zis lui Moise: Voi face și lucrul acesta pe care l-ai spus, căci ai găsit har înaintea ochilor Mei și te cunosc pe nume. Și el a zis: Te rog, arată-mi slava Ta. Și El a zis: Voi face să treacă pe dinaintea ta toată bunătatea Mea și voi proclama înaintea ta Numele Domnului; și Mă voi îndura de cine Mă voi îndura și voi avea milă de cine voi avea milă. Și a zis: Nu poți să vezi fața Mea; căci niciun om nu Mă poate vedea și să trăiască. Și Domnul a zis: Iată, este un loc lângă Mine, și vei sta pe o stâncă; și se va întâmpla că, atunci când va trece slava Mea, te voi pune într-o crăpătură a stâncii și te voi acoperi cu mâna Mea până voi trece; apoi Îmi voi lua mâna, și vei vedea spatele Meu; dar fața Mea nu va fi văzută. Și Domnul a zis lui Moise: Cioplește-ți două table de piatră ca cele dintâi; și voi scrie pe aceste table cuvintele care erau pe tablele dintâi, pe care le-ai sfărâmat. Și fii gata dimineața, și urcă-te dimineața pe muntele Sinai, și înfățișează-te acolo înaintea Mea pe vârful muntelui. Și nimeni să nu se suie cu tine; nici să nu se vadă vreun om pe tot muntele; nici turmele, nici cirezile să nu pască înaintea aceluși munte. Și el a cioplit două table de piatră ca cele dintâi; și Moise s-a sculat dis-de-diminează, s-a suit pe muntele Sinai, așa cum îi poruncise Domnul, și a luat în mână cele două table de piatră. Și Domnul S-a coborât în nor, a stat acolo lângă el și a proclamat Numele Domnului. Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a proclamat: Domnul, Domnul Dumnezeu, milostiv și îndurător, încet la mânie și bogat în bunătate și adevăr, păstrând îndurare pentru mii, iertând nelegiuirea, răzvrătirea și păcatul, dar

nu-l lasă nepedepsit pe cel vinovat, pedepsind nelegiuirea părinților în copii și în copiii copiilor, până la a treia și la a patra generație. Și Moise s-a grăbit, și-a plecat capul spre pământ și s-a închinat. Și a zis: Dacă acum am găsit har înaintea ochilor Tăi, Doamne, să meargă, Te rog, Domnul în mijlocul nostru; căci este un popor tare la cerbice; și iartă nelegiuirea noastră și păcatul nostru și ia-ne ca moștenirea Ta. Și El a zis: Iată, fac un legământ: înaintea întregului tău popor voi face minuni cum nu s-au făcut în tot pământul, nici la vreun neam; și tot poporul în mijlocul căruia ești va vedea lucrarea Domnului; căci este un lucru înfricoșător pe care îl voi face cu tine. Exod 33:12–34:10.

Moise reprezintă poporul lui Dumnezeu la sfârșitul lumii. Ei sunt aceia care, în "zilele din urmă" ale judecății de cercetare, Îl roagă pe Dumnezeu să le arate "calea, ca" să-L "cunoască" pe Dumnezeu, iar, drept răspuns, primesc din partea lui Dumnezeu un răspuns care include făgăduința că "prezența Lui va merge cu" ei și că Dumnezeu le va da acelor oameni "odihnă".

Așa zice Domnul: Stați în drumuri și priviți, și întrebați de cărările cele vechi: care este calea cea bună; și umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Dar ei au zis: Nu vom umbla pe ea. De asemenea, am pus străjeri peste voi, zicând: Luați aminte la sunetul trâmbiței. Dar ei au zis: Nu vom lua aminte. Ieremia 6:16, 17.

Ieremia identifică o categorie de oameni care refuză să „vadă” și să „asculte” și, prin urmare, nu primesc „odihna” promisă celor care caută „calea cea bună” și „umblă pe ea”. Acea odihnă este numită de Isaia „înviorarea”.

Pe cine îl va deprinde el cu cunoașterea? Și pe cine îl va face să înțeleagă învățătura? Pe cei înțărcați de la lapte și desprinși de la sân. Căci trebuie să fie poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând după rând, rând după rând; aici puțin și acolo puțin: Căci cu buze bâlbâitoare și cu altă limbă va vorbi poporul acestuia. Căruia i-a zis: Aceasta este odihna prin care îl veți face pe cel trudit să se odihnească; și aceasta este înviorarea: totuși n-au vrut să asculte. Dar cuvântul Domnului a fost pentru ei: poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând după rând, rând după rând; aici puțin și acolo puțin; ca să meargă, să cadă pe spate, să se sfârâme, să fie prinși în cursă și luați. Isaia 28:9-13.

„Odihna” și „înviorarea” reprezintă ploaia târzie care este revărsată în timpul proclamării soliei finale de avertizare.

Mi s-a arătat timpul când solia îngerului al treilea se încheia. Puterea lui Dumnezeu se odihni asupra poporului Său; ei își împliniseră lucrarea și erau pregătiți pentru ceasul de încercare dinaintea lor. Primiseră ploaia târzie, sau înviorarea de la Fața Domnului, iar mărturia vie fusese reînsuflețită. Ultimul mare avertisment răsunase pretutindeni și îi stârnise și îi înfuriase pe locuitorii pământului care nu voiau să primească solia.

Făgăduința „odihnei” sau a „înviorării”, care este „ploaia târzie”, cuprinde făgăduința dată lui Moise în peșteră că „prezența” lui Dumnezeu va merge cu poporul Său.

Lucrarea va fi asemănătoare cu aceea din ziua Cincizecimii. Așa cum „ploaia timpurie” a fost dată, prin revărsarea Duhului Sfânt la începutul Evangheliei, pentru a face să răsară sămânța de preț, tot astfel „ploaia târzie” va fi dată la încheierea ei, pentru coacerea secerișului. „Atunci

vom cunoaște, dacă vom stărui să-L cunoaștem pe Domnul; ieșirea Lui este pregătită ca zorile; și va veni la noi ca ploaia, ca ploaia târzie și ploaia timpurie asupra pământului.” (Osea 6:3.) „Bucurați-vă deci, copiii ai Sionului, și veseliți-vă în Domnul Dumnezeu vostru; căci El v-a dat ploaia timpurie cu măsură și va face să coboare pentru voi ploaie, ploaia timpurie și ploaia târzie.” (Ioel 2:23.) „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură.” „Și se va întâmpla că oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.” (Faptele Apostolilor 2:17, 21.) Marea lucrare a Evangheliei nu urmează să se încheie cu o manifestare mai mică a puterii lui Dumnezeu decât cea care i-a marcat începutul. Profețiile care s-au împlinit în revărsarea ploii timpurii la începutul Evangheliei urmează să se îplinească din nou în ploaia târzie, la încheierea ei. Aici sunt „vremurile de înviore” spre care privea apostolul Petru când a zis: „Pocăiți-vă deci și întoarceți-vă, pentru ca păcatele voastre să fie șterse [în Judecata de cercetare], când vor veni dinaintea Domnului vremurile de înviore; și-L va trimite pe Isus.” (Faptele Apostolilor 3:19-20.)

Slujitorii lui Dumnezeu, cu fețele luminate și strălucind de o consacrare sfântă, se vor grăbi din loc în loc să proclame solia din Cer. Prin mii de glasuri, pe tot cuprinsul pământului, avertizarea va fi dată. Minuni vor fi săvârșite, bolnavii vor fi vindecați, iar semne și minuni îi vor însoți pe credincioși. Și Satana lucrează, de asemenea, cu minuni mincinoase, făcând chiar să coboare foc din cer înaintea oamenilor. (Apocalipsa 13:13.) Astfel, locuitorii pământului vor fi determinați să ia poziție. Marea Controversă, 611, 612.

Revărsarea Duhului Sfânt din zilele de pe urmă a fost prefigurată de revărsarea Duhului Sfânt de la începutul vestirii Evangheliei. „Cuvântul Domnului pentru aceia” care nu vor să asculte ceea ce Duhul spune bisericilor a fost principiul profetic al adăugării unei linii profetice a istoriei la o altă linie profetică a istoriei, pentru a ilustra sfârșitul lumii. Nu este nimic altceva decât principiul potrivit căruia sfârșitul unui lucru este ilustrat prin începutul lui. Această regulă profetică este respinsă de poporul laodicean al Adventiștilor de Ziua a Șaptea, neînțelept. Odată acceptată, Dumnezeu poate „să învețe cunoștința”, pe care Daniel o identifică drept sporită la vremea sfârșitului, și aceeași cunoștință despre care Osea spune că poporul lui Dumnezeu este nimicit pentru că o respinge. Categoria din Isaia și Ieremia care refuză să audă sau să vadă respinge „înviore”, care este „odihna” pe care Dumnezeu promite să o dea poporului Său din „zilele de pe urmă”, pentru ca acesta să poată trece în siguranță prin criza de la sfârșitul zilelor.

„Numele Domnului” (caracter) pe care Dumnezeu l-a proclamat lui Moise a fost acela că „Domnul Dumnezeu” este „milostiv și îndurător, îndelung răbdător și bogat în bunătate și adevăr”. Caracterul Său este mila și adevărul. Adevărul care Îi reprezintă caracterul este întotdeauna asociat cu mila Sa, căci nicio persoană nu va înțelege adevărul Său, decât dacă Dumnezeu Își exercită mai întâi mila față de ea, întrucât toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava (caracterul) lui Dumnezeu. Adevărul că Isus Hristos este Alfa și Omega este recunoscut și păzit de cei cărora Dumnezeu le-a iertat nelegiuirile și păcatul. Acea iertare are loc în scenele finale ale judecății de cercetare. Pe aceia față de care El Își exercită mila, iertându-le astfel păcatele, îi ia drept moștenirea Sa și intră într-un legământ cu ei.

„În zilele de pe urmă ale istoriei acestui pământ, legământul lui Dumnezeu cu poporul Său păzitor al poruncilor urmează să fie reînnoit.” Review and Herald, 26 februarie 1914.

Toți profeții, inclusiv Moise, identifică zilele de pe urmă ale judecății de cercetare, când Dumnezeu își reînnoiește legământul cu cei identificați ca fiind cei o sută patruzeci și patru de mii. Iar când acel legământ este statornicit, Dumnezeu "va face minuni, cum nu s-au mai făcut în tot pământul, nici la vreun neam; și tot poporul în mijlocul căruia ești va vedea lucrarea Domnului; căci lucru înfricoșat este ceea ce voi face cu tine."

Experiența lui Moise în peșteră, pe Muntele Horeb, cunoscut și ca Muntele Sinai, a fost plasată în contextul luptei lui Moise cu poporul lui Dumnezeu. Lupta lui era aceea de a împlini însărcinarea pe care i-o dăduse Dumnezeu. Moise se afla într-o luptă cu privire la mesajul lui Dumnezeu pentru lume. Chiar înainte ca Domnul să-și arate slava lui Moise, îl vedem pe Moise apelând la logică împotriva Domnului, sugerând că, dacă Domnul i-ar nimici pe răzvrățiții care tocmai dansaseră în jurul vițelului de aur al lui Aaron, nimicirea răzvrățiților ar distruge mesajul care identifica puterea lui Dumnezeu.

Și Domnul i-a zis lui Moise: Am văzut poporul acesta; și iată, este un popor tare la cerbice. Acum dar lasă-Mă, ca mânia Mea să se aprindă împotriva lor și să-i nimicesc; iar din tine voi face un neam mare. Iar Moise l-a rugat pe Domnul, Dumnezeul său, și a zis: Doamne, pentru ce se aprinde mânia Ta împotriva poporului Tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului cu mare putere și cu mână tare? Pentru ce să zică egiptenii: Spre nenorocirea lor i-a scos, ca să-i omoare în munți și să-i șteargă de pe fața pământului? Întoarce-Te de la aprinderea mâniei Tale și căiește-Te de răul acesta împotriva poporului Tău. Adu-Ți aminte de Avraam, Isaac și Israel, robii Tăi, cărora le-ai jurat pe Tine Însuși și le-ai zis: Voi înmulți sămânța voastră ca stelele cerului, și toată țara aceasta, despre care am vorbit, o voi da seminței voastre, și o vor moșteni în veac. Și Domnul S-a căit de răul pe care Se gândise să-l facă poporului Său. Exodul 32:9-14.

Experiența lui Moise în peșteră cuprinde solia pe care Moise a fost rânduit să o prezinte lumii. Mărturia trecerii Domnului pe dinaintea lui Moise și a proclamării caracterului Său este plasată în contextul unei solii interne privitoare la poporul lui Dumnezeu răzvrătit (laodicean), iar experiența lui Ilie în peșteră a fost plasată în contextul luptei lui cu Izabela, adică tripla unire a Statelor Unite, Papalității și Națiunilor Unite. Una reprezintă solia internă pentru biserică, cealaltă solia externă pentru lume, dar cei doi martori, Moise și Ilie, se află în aceeași peșteră de la Horeb, și amândoi sunt reprezentați în peștera de la sfârșitul lumii.

Și Ahab i-a spus Izabelei tot ce făcuse Ilie și, de asemenea, cum îi ucisese pe toți profeții cu sabia. Atunci Izabela i-a trimis lui Ilie un sol, zicând: Așa să-mi facă dumnezeii și încă și mai mult, dacă mâine, pe vremea aceasta, nu voi face viața ta ca viața unuia dintre ei. Văzând aceasta, el s-a ridicat și a plecat ca să-și scape viața; a ajuns la Beer-Șeba, care ține de Iuda, și și-a lăsat slujitorul acolo. El însă a mers o zi de drum în pustiu, a venit și s-a așezat sub un ienupăr; și a cerut pentru sine să moară și a zis: Destul! Acum, Doamne, ia-mi viața, căci nu sunt mai bun decât părinții mei. Pe când zăcea și dormea sub un ienupăr, iată, un înger l-a atins și i-a zis: Scoală-te și mănâncă. El s-a uitat, și iată, o turtă coaptă pe cărbuni și un urcioc cu apă la căpătâiul lui. A mâncat și a băut, apoi s-a culcat iarăși. Îngerul Domnului a venit a doua oară, l-a atins și i-a zis: Scoală-te și mănâncă, fiindcă drumul este prea lung pentru tine. El s-a ridicat, a mâncat și a băut și, întărit de hrana aceea, a mers patruzeci de zile și patruzeci de nopți până la Horeb, muntele lui Dumnezeu. A ajuns acolo la o peșteră și a rămas acolo; și iată,

cuvântul Domnului i-a venit și El i-a zis: Ce faci tu aici, Ilie? El a zis: Am fost plin de râvnă pentru Domnul Dumnezeu oștirilor; căci fiii lui Israel au părăsit legământul Tău, Ți-au dărâmat altarele și i-au ucis pe profeții Tăi cu sabia; și am rămas eu singur, iar ei îmi caută viața ca să mi-o ia. Și El a zis: Ieși și stai pe munte înaintea Domnului. Și iată, Domnul a trecut; și un vânt mare și puternic spinteca munții și sfărâma stâncile înaintea Domnului, dar Domnul nu era în vânt; și, după vânt, un cutremur, dar Domnul nu era în cutremur; și, după cutremur, un foc, dar Domnul nu era în foc; iar după foc, un susur blând și subțire. Când Ilie a auzit, și-a acoperit fața cu mantaua, a ieșit și a stat la gura peșterii. Și iată, un glas a venit către el și a zis: Ce faci tu aici, Ilie? El a zis: Am fost plin de râvnă pentru Domnul Dumnezeu oștirilor, pentru că fiii lui Israel au părăsit legământul Tău, Ți-au dărâmat altarele și i-au ucis pe profeții Tăi cu sabia; și am rămas eu singur, iar ei îmi caută viața ca să mi-o ia. Și Domnul i-a zis: Du-te, întoarce-te pe drumul tău în pustia Damascului; și, când vei ajunge, unge-l pe Hazael ca rege peste Siria; pe Iehu, fiul lui Nimși, să-l ungi ca rege peste Israel; iar pe Elisei, fiul lui Șafat, din Abel-Mehola, să-l ungi profet în locul tău. Și se va întâmpla că pe cel ce va scăpa de sabia lui Hazael îl va omorî Iehu, iar pe cel ce va scăpa de sabia lui Iehu îl va omorî Elisei. Dar Mi-am lăsat în Israel șapte mii, toți genunchii care nu s-au plecat înaintea lui Baal și orice gură care nu l-a sărutat. 1 Împărați 19:1-18.

Experiența lui Ilie din peșteră reprezintă descurajarea profetului față de mesaj și față de efectul pe care, în percepția sa, îl aveau mesajul și lucrarea sa. Moise apăra mesajul declarat de Dumnezeu, iar Ilie renunțase la mesaj. Este același mesaj, cu excepția că unul este intern, referitor la biserică, iar celălalt este extern față de biserică. Totuși, din punct de vedere profetic, împreună, ambele ilustrează mesajul îndoit din Apocalipsa, capitolul optsprezece. Ceea ce trebuie să sublinieze cu privire la toate adevărurile legate de peșteră este că, în „zilele de pe urmă”, descurajarea care se exprimă în ambele cazuri privește mesajul și efectul acestuia.

Moise și Ilie, amândoi, îi reprezintă pe aceia care „aud” și „văd” „glasul” care este „cuvântul Domnului”. Acel „cuvânt” reprezintă caracterul Său de milă și de adevăr. Psalmistul cere, de asemenea, să-i fie arătată mila lui Dumnezeu, care este caracterul Său. Pentru a vedea „mila” Sa, Psalmistul promite să „audă” ce zice Duhul bisericilor.

Către mai-marele cântăreților. Un psalm al fiilor lui Core. Doamne, Tu ai fost binevoitor cu țara Ta; ai întors robia lui Iacov. Ai iertat nelegiuirea poporului Tău, ai acoperit toate păcatele lor. Selah. Ai înlăturat toată mânia Ta; Te-ai întors de la aprinderea mâniei Tale. Întoarce-ne, Dumnezeule al mântuirii noastre, și fă să înceteze mânia Ta împotriva noastră. Vei fi Tu mâniat pe noi în veci? Îți vei prelungi mânia din neam în neam? Nu ne vei înviora iarăși, pentru ca poporul Tău să se bucure în Tine? Arată-ne îndurarea Ta, Doamne, și dă-ne mântuirea Ta. Voi asculta ce va vorbi Dumnezeu, Domnul; căci El va vesti pace poporului Său și sfinților Săi; dar să nu se mai întoarcă la nebunie. Negreșit, mântuirea Lui este aproape de cei ce se tem de El, pentru ca slava să locuiască în țara noastră. Îndurarea și adevărul s-au întâlnit; dreptatea și pacea s-au sărutat. Adevărul va răsări din pământ, iar dreptatea va privi de la cer. Da, Domnul va da ce este bun, și țara noastră își va da rodul. Dreptatea va merge înaintea Lui și ne va așeza pe calea pașilor Săi. Psalmul 85:1-13.

Observați că "îndurarea și adevărul" (iar "adevăr" este cuvântul ebraic 'emet' la care ne-am referit), care produce dreptatea și pacea, s-au "sărutat". Ele sunt unite. Psalmistul își așază cântarea în zilele de pe urmă ale judecății de cercetare, când Dumnezeu a "iertat nelegiuirea" "poporului" Său. Cererea este ca Domnul să-Și "învioreze" poporul.

O redeșteptare și o reformă trebuie să aibă loc prin lucrarea Duhului Sfânt. Redeșteptarea și reforma sunt două lucruri diferite. Redeșteptarea înseamnă o reînnoire a vieții spirituale, o însuflețire a puterilor minții și inimii, o înviere din moartea spirituală. Reforma înseamnă o reorganizare, o schimbare a ideilor și teoriilor, a obiceiurilor și practicilor. Reforma nu va aduce roadele bune ale neprihănirii decât dacă este unită cu redeșteptarea prin Duhul. Redeșteptarea și reforma au de împlinit lucrarea lor rânduită, iar în îndeplinirea acestei lucrări ele trebuie să se îmbine. Mesaje alese, cartea 1, 128.

„„Însuflețirea” pe care Psalmistul o cere este cererea cuiva care știe că este mort. Însuflețirea pe care Psalmistul o cere este o cerere foarte greu de formulat pentru un laodicean, căci un laodicean nu este conștient că este mort din punct de vedere spiritual; iar dacă n-ar fi mort, nu ar avea nevoie să fie însuflețit. Însuflețirea se înfăptuiește prin consimțirea de a „auzi ce va grăi Dumnezeu, Domnul”, iar nicio altă lucrare nu ar trebui să aibă întâietate înaintea dobândirii, de către noi, a acelei însuflețiri care vine atunci când Duhul Sfânt locuiește în noi.”

O redeșteptare a adevăratei evlavii în mijlocul nostru este cea mai mare și cea mai urgentă dintre toate nevoile noastre. A căuta aceasta ar trebui să fie întâia noastră lucrare. Selected Messages, cartea 1, 121.

Vorbind despre cartea Apocalipsei, Sora White afirmă următoarele.

„Când noi, ca popor, vom înțelege ce înseamnă această carte pentru noi, se va vedea în mijlocul nostru o mare redeșteptare.” Mărturii pentru slujitori, 113.

Cuvântul "revival" este definit drept readucere la viață. Cei aleși să fie între cei o sută patruzeci și patru de mii trebuie mai întâi să recunoască faptul că sunt morți și că au nevoie de o reînviere. Faptul că cei o sută patruzeci și patru de mii sunt morți este o componentă semnificativă a mesajului care este desigilat chiar înainte ca timpul de probă să se încheie. Avem mult mai multe de spus despre acest adevăr. Ceea ce îi reînvie este "îndurarea" pe care Dumnezeu le-o acordă atunci când îi "reînvie" și le dă neprihănirea Sa. Ceea ce îi reînvie este adevărul că Isus este Alfa și Omega, iar această înțelegere produce în ei o "pace" care întrece orice înțelegere. Promisiunea este că "adevărul" "va răsări din pământ". Mesajul reprezentat ca "adevărul", care este Alfa și Omega, își are originea în Statele Unite, căci el răsare "din pământ". Mesajul de la început a venit din Statele Unite, iar mesajul de la sfârșit răsare din același loc.

Având în vedere că „oamenii din peșteră” ai lui Dumnezeu constituie un simbol, vom lua în considerare și alți profeți care au fost într-o peșteră simbolică. Isus l-a identificat pe Ioan Botezătorul drept Ilie, iar Ioan se afla în închisoare când a avut nevoie să știe dacă Isus era Mesia care avea să vină. El trebuia să cunoască adevăratul caracter al lui Isus. Trebuia să știe dacă mesajul pe care îl vestise și pe care Isus continua să-l vestească era mesajul adevărat. I-a trimis pe ucenicii săi să-I adreseze lui Isus întrebarea, iar Isus a trecut peste întrebarea lor și a început să le

arate slava Sa.

Astfel s-a scurs ziua, ucenicii lui Ioan văzând și auzind totul. În cele din urmă, Isus i-a chemat la Sine și le-a poruncit să meargă și să-i spună lui Ioan cele ce văzuseră și auziseră, adăugând: «Fericit este acela care nu se va poticni în Mine.» Luca 7:23, R. V. Dovada dumnezeirii Sale s-a vădit în potrivirea ei cu nevoile omenirii suferinde. Slava Sa s-a arătat în pogorârea Sa la starea noastră smerită.

Ucenicii au dus solia, și aceasta a fost de ajuns. Ioan și-a adus aminte de profeția privitoare la Mesia: „Domnul M-a uns să aduc vești bune celor smeriți; M-a trimis să oblojesc pe cei cu inima zdrobită, să vestesc captivilor libertatea și deschiderea temniței pentru cei legați; să vestesc anul plăcut Domnului.” Isaia 61:1, 2. Lucrările lui Hristos nu numai că Îl declarau a fi Mesia, ci arătau în ce chip avea să se întemeieze împărăția Sa. Lui Ioan i s-a deschis același adevăr care îi venise lui Ilie în pustie, când „un vânt mare și puternic a despiciat munții și a sfărâmat stâncile înaintea Domnului; dar Domnul nu era în vânt; și după vânt, un cutremur; dar Domnul nu era în cutremur; și după cutremur, un foc; dar Domnul nu era în foc”; iar după foc, Dumnezeu i-a vorbit prorocului prin „un susur blând și subțire.” 1 Împărați 19:11, 12. Astfel, Isus avea să-Și facă lucrarea, nu prin zăngănit de arme și răsturnarea tronurilor și a împărățiilor, ci vorbind inimilor oamenilor printr-o viață de milă și de jertfire de sine. Desire of Ages, 217.

Puterea lui Dumnezeu este transmisă prin Cuvântul Său. Ea este comunicată "inimilor oamenilor". Aceasta a fost lecția "susurului blând și subțire". Totuși, solia lui Ilie este solia exterioară care identifică forțele din afara poporului lui Dumnezeu. Hristos îi spunea lui Ilie că, în "zilele de pe urmă", puterea se află în Cuvântul Său; totuși, "ciocnirea armelor și răsturnarea tronurilor și a împărățiilor", ilustrate de "vântul" nimicitor, de "cutremur" și de "foc", constituie trei dintre forțele exterioare prezentate în cartea Apocalipsei, cu care poporul lui Dumnezeu va fi confruntat. "Vântul" nimicitor este un simbol al Islamului în profeția biblică. "Cutremurul" este revolta și anarhia Revoluției Franceze. "Focul" este distrugerea adusă asupra Sodomei și Gomorei. Ilie fugise de puterea papală ca să ajungă la peșteră, așa încât Domnul i-a descoperit că, în pofida tuturor forțelor rele care alcătuiesc criza de la sfârșitul lumii, puterea lui Dumnezeu se găsește în susurul blând și subțire.

Moise, Ilie și Ioan Botezătorul mărturisesc cu toții că au contemplat caracterul lui Dumnezeu dintr-o peșteră. „Peștera” este singurul semn care va fi dat unei generații nelegiuite și preacurvară. Isus a vorbit despre „generația preacurvară și nelegiuită”, care este generația „zilelor de pe urmă” ale judecării de cercetare. Semnul pentru acea generație a fost profetul Iona, care petrecuse trei zile într-o peșteră — pântecul unei balene.

Și, când mulțimile s-au adunat în număr mare, El a început să spună: Acesta este un neam viclean; caută un semn; și nu i se va da niciun semn, decât semnul profetului Iona. Căci, după cum Iona a fost un semn pentru niniviteni, tot așa va fi și Fiul Omului pentru neamul acesta. Luca 11:29, 30.

Iona a fost în pântecul balenei trei zile și trei nopți, după cum și Iisus a fost în mormânt trei zile. Iona a fost un semn, iar Iisus este la fel. Ei reprezintă semnul învierii, care, desigur, urmează

morții.

Atunci, unii dintre cărturari și dintre farisei au răspuns, zicând: Învățătorule, am vrea să vedem un semn de la Tine. Iar El, răspunzând, le-a zis: Un neam viclean și preacurvar caută un semn; dar nu i se va da niciun semn, decât semnul proorocului Iona. Căci, după cum Iona a fost trei zile și trei nopți în pântecul balenei, tot așa și Fiul Omului va fi trei zile și trei nopți în inima pământului. Bărbații din Ninive se vor ridica la judecată împreună cu neamul acesta și-l vor osândi, pentru că s-au pocăit la propovăduirea lui Iona; și iată, aici este unul mai mare decât Iona. Matei 12:38-41.

Dacă înțelegem principiul repetării istoriei, în conjuncție cu faptul că întreaga istorie sacră identifică sfârșitul lumii, atunci Iona și moartea, îngroparea și învierea lui Hristos sunt "semnul" și totodată mesajul pentru poporul lui Dumnezeu de acum. Când Iona a fost aruncat afară din pântecul balenei, el a vestit mesajul, întocmai cum mesajul învierii lui Hristos a fost îndată vestit când îngerul a îndepărtat piatra de la peștera în care se afla Hristos. Cei pe care îi reprezintă Moise, Ilie, Iona și Hristos simbolizează nu doar poporul lui Dumnezeu din "zilele de pe urmă", ci și mesajul pe care fiecare dintre aceștia l-a dat.

Semnul lui Iona cuprinde experiența din peșteră, în care se manifestă caracterul milostiv al lui Hristos. Aceeași milă pe care Isus i-a arătat-o lui Ilie i-a fost arătată lui Iona, în timp ce fugea de responsabilitatea de a proclama mesajul. Despre Iona ar mai fi multe de spus, dar acum trebuie abordate alte aspecte.

Peștera, între altele, reprezintă moartea și învierea. Poporul legământului lui Dumnezeu, în zilele de pe urmă, a fost identificat, pe baza mai multor mărturii, ca fiind mort și apoi înviat. Desigur, un creștin trebuie să se nască din nou ca să vadă Împărăția lui Dumnezeu, iar aceasta reprezintă moartea omului celui vechi, firească, însă, în plan profetic, înseamnă mai mult. Este vorba despre un mesaj care este oprit pe loc. Ilie a încetat să mai proclame mesajul, Iona a fugit ca să nu-l proclame. Ioan a fost aruncat în închisoare și executat. Isus a fost răstignit.

Semnul lui Iona, așadar, nu privește doar moartea și învierea, ci moartea și învierea unui mesaj, iar toate mesajele prefigurate în Cuvântul lui Dumnezeu reprezintă mesajul final de avertizare care i-a fost dat lui Isus de către Tatăl, care apoi i l-a dat lui Gavriil, care apoi l-a dat profetului, care apoi l-a scris și l-a trimis bisericilor. Dumnezeu a fost dispus să pună capăt mesajului și să reînceapă în experiența din peșteră a lui Moise. Ilie și-a încheiat lucrarea de mesager și a fugit în peșteră. Iona a fugit la Tarșiș. Ioan Botezătorul a fost ucis, la fel ca Isus. Toate aceste mărturii trebuie aduse în cartea Apocalipsei și alinate unele cu altele. Daniel și Apocalipsa sunt două cărți, dar „mărturia lui Isus” atestă că ele sunt de asemenea o singură carte. Ele au aceleași caracteristici ca Biblia. Două cărți care alcătuiesc o singură carte și doi autori care reprezintă doi martori.

Daniel, captiv al Babilonului și apoi al Medo-Persiei, a murit simbolic când a fost aruncat în groapa cu lei. Iona a murit simbolic când a fost înghițit de o balenă. Ioan Revelatorul a murit simbolic când a fost aruncat în untdelemn clocotit. William Miller a murit, dar are făgăduința că îngerii îl așteaptă la mormântul său în vederea învierii celor drepti. Lucrarea Future for America a murit simbolic la 18 iulie 2020.

Mesajul final de avertizare este încadrat în contextul vindecării răni de moarte a puterii papale. Vindecarea răni este un subiect specific capitolelor treisprezece și șaptesprezece din Apocalipsa. Când rana de moarte este vindecată, papalitatea înviată va deveni a opta împărăție reprezentată în capitolul șaptesprezece din Apocalipsa. Ea este identificată ca a opta, adică din cei șapte. Cifra opt este simbol al învierii, căci circumcizia, ca pecete a relației de legământ, trebuia să fie săvârșită în a opta zi după nașterea unui prunc de parte bărbătească. Acea rânduială a fost înlocuită de botez în dispensațiunea creștină, iar botezul reprezintă moartea, îngroparea și învierea lui Hristos. Hristos a înviat în ziua de după ziua a șaptea. Prin urmare, El a înviat profetic în ziua a opta. După o mie de ani de odihnă, pământul făcut din nou este înviat în mileniul al optulea.